ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 13ης Ιουλίου 2000 *

Στην υπόθεση C-210/98 P,

Salzgitter AG, πρώην Preussag Stahl AG, με έδρα το Salzgitter (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Sedemund, δικηγόρο Βερολίνου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του A. May, 398, route d'Esch,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 31 Μαρτίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο πενταμελές τμήμα) στην υπόθεση T-129/96, Preussag Stahl κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-609), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Δημήτρη Τριανταφύλλου και Paul Nemitz, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής πρωτοδίκως,

και η

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον C.-D. Quassowski, Regierungsdirektor στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, επικουρούμενο από τον H. Wissel, δικηγόρο Düsseldorf,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, J.-P. Puissochet (εισηγητή), G. Hirsch και την F. Macken, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 30ής Μαρτίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Ιουνίου 1998, η εταιρία Salzgitter AG, πρώην Preussag Stahl AG (στο εξής: Salzgitter), άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 31ης Μαρτίου 1998, Τ-129/96, Preussag Stahl κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-609, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή ακυρώσεως που είχε ασκήσει κατά της αποφάσεως 96/544/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 29ης Μαΐου 1996, σχετικά με κρατική ενίσχυση υπέρ της Walzwerk Ilsenburg GmbH (ΕΕ L 233, σ. 24).

Νομικό πλαίσιο και πραγματικά περιστατικά

2 Κατά το άρθρο 4 της Συνθήκης ΕΚΑΧ:

«Θεωρούνται ότι δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά άνθρακα και χάλυβα και κατά συνέπεια καταργούνται και απαγορεύονται εντός της Κοινότητας, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στην παρούσα Συνθήκη:

(...)

γ) οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη ή οι ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από αυτά, υπό οποιαδήποτε μορφή·

(...)».

3 Σύμφωνα με το άρθρο 95, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της ίδιας Συνθήκης:

«Σε όλες τις περιπτώσεις που δεν προβλέπονται στην παρούσα Συνθήκη, στις οποίες απόφαση ή σύσταση της Επιτροπής παρίσταται αναγκαία για την πραγματοποίηση, κατά τη λειτουργία της κοινής αγοράς του άνθρακα και του χάλυβα και σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5, ενός από τους σκοπούς της Κοινότητας, όπως ορίζονται στα άρθρα 2, 3 και 4, η απόφαση ή η σύσταση αυτή δύναται να εκδοθεί μετά ομόφωνη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου και κατόπιν διαβουλεύσεως με τη Συμβουλευτική Επιτροπή.

Η ίδια απόφαση ή σύσταση, εκδοθείσα με την αυτή μορφή, καθορίζει ενδεχομένως τις εφαρμοστέες κυρώσεις».

4 Βάσει των διατάξεων αυτών, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 3855/91/ΕΚΑΧ, της 27ης Νοεμβρίου 1991, που θεσπίζει κοινοτικούς κανόνες για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 362, σ. 57), η οποία αποκαλείται «πέμπτος κώδικας των ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα» (στο εξής: πέμπτος κώδικας).

5 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του πέμπτου κώδικα, όλες οι ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα που χρηματοδοτούνται από κράτος μέλος, καθώς

και από τοπικούς οργανισμούς δημοσίου δικαίου, μπορούν να θεωρούνται συμβιβάσιμες με την εύρυθμη λειτουργία της κοινής αγοράς μόνον εφόσον χορηγούνται σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2 έως 5.

6 Το άρθρο 1, παράγραφος 3, του πέμπτου κώδικα έχει ως εξής:

«Οι ενισχύσεις που προβλέπονται από [τον κώδικα] δεν χορηγούνται παρά μόνο βάσει των διαδικασιών του άρθρου 6 και δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο καμίας πληρωμής μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1996.

Η προθεσμία για την καταβολή ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 5 λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 1994, με εξαίρεση των ειδικών φορολογικών παραχωρήσεων (Investitionszulage) στα πέντε νέα κρατίδια (Länder) όπως αυτές προβλέπονται στον νόμο τροποποίησης των φόρων του 1991 στη Γερμανία, οι οποίες μπορούν να καταβληθούν μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1995.»

7 Το άρθρο 5 του πέμπτου κώδικα έχει ως εξής:

«Μπορούν να θεωρηθούν συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά έως τις 31 Δεκεμβρίου 1994 οι περιφερειακές επενδυτικές ενισχύσεις που προβλέπονται από τα γενικά καθεστώτα ενισχύσεων, υπό τον όρο:

— (...)

— [ότι] η ενισχυόμενη επιχείρηση είναι εγκατεστημένη στην επικράτεια της πρώην Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας και η ενίσχυση συνοδεύεται από μείωση του συνόλου της παραγωγικής ικανότητας αυτής της επικράτειας.»

8 Το άρθρο 6 του πέμπτου κώδικα προβλέπει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή ενημερώνεται έγκαιρα ώστε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σχετικά με τα [σχέδια] που αποβλέπουν στη χορήγηση ή την τροποποίηση των ενισχύσεων που αναφέρονται στα άρθρα 2 έως 5. Τηρείται, επίσης, ενήμερη σχετικά με τα [σχέδια] που αποβλέπουν στην εφαρμογή, στον τομέα σιδήρου και χάλυβα, καθεστώτων ενισχύσεων για τα οποία έχει ήδη αποφανθεί βάσει των διατάξεων της Συνθήκης ΕΟΚ. Οι κοινοποιήσεις των [σχεδίων] ενισχύσεων που αναφέρονται στο παρόν άρθρο πρέπει να της υποβληθούν το αργότερο μέχρι τις 30 Ιουνίου 1994 όσον αφορά τις ενισχύσεις που προβλέπονται στο άρθρο 5 και μέχρι τις 30 Ιουνίου 1996 όσον αφορά όλες τις άλλες ενισχύσεις.

2. (...)

3. Η Επιτροπή ζητεί τη γνώμη των κρατών μελών για τα σχέδια (...) περιφερειακών ενισχύσεων για επενδύσεις, όταν το ποσό της σχετικής επένδυσης ή του συνόλου των ενισχυόμενων κατά τη διάρκεια δώδεκα συνεχόμενων μηνών επενδύσεων υπερβαίνει τα 10 εκατομμύρια ECU, καθώς και για τα άλλα σημαντικά σχέδια ενισχύσεων που της κοινοποιούνται, πριν αποφανθεί σχετικά με αυτά. Ενημερώνει όλα τα κράτη μέλη για τη θέση που έλαβε σχετικά με κάθε σχέδιο ενίσχυσης, διευκρινίζοντας το είδος της ενίσχυσης και το ποσό της.

4. Αν η Επιτροπή, αφού τάξει προηγουμένως στους ενδιαφερόμενους προθεσμία για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, διαπιστώσει ότι μια ενίσχυση δεν είναι συμβιβάσιμη με τις διατάξεις [του κώδικα], πληροφορεί το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος σχετικά με την απόφασή της. Η Επιτροπή εκδίδει την απόφασή της το αργότερο τρεις μήνες μετά τη λήψη των αναγκαίων πληροφοριών που της επιτρέπουν να αξιολογήσει τη σχετική ενίσχυση. Στην περίπτωση μη συμμορφώσεως κράτους μέλους με την εκάστοτε απόφαση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 88 της

Συνθήκης. Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν μπορεί να θέσει σε εφαρμογή τα σχεδιαζόμενα μέτρα που εμπίπτουν [στην παράγραφο 1] παρά μόνο μετά την έγκριση της Επιτροπής και συμμορφούμενο με τους όρους που καθορίζονται από αυτή.

5. Αν, από την ημερομηνία λήψης της κοινοποίησης του εν λόγω [σχεδίου], παρήλθε προθεσμία δύο μηνών χωρίς η Επιτροπή να έχει κινήσει τη διαδικασία που προβλέπεται στην παράγραφο 4 ή χωρίς να έχει γνωστοποιήσει με οποιοδήποτε άλλο τρόπο τη θέση της, τα σχεδιαζόμενα μέτρα μπορούν να τεθούν σε εφαρμογή, υπό τον όρο ότι το κράτος μέλος θα έχει προηγουμένως ενημερώσει την Επιτροπή σχετικά με την πρόθεσή του. Σε περίπτωση διαβούλευσης με τα κράτη μέλη κατ' εφαρμογή της παραγράφου 3, η προθεσμία αυτή αυξάνεται σε τρεις μήνες.

6. Όλες οι συγκεκριμένες περιπτώσεις εφαρμογής των ενισχύσεων που προβλέπονται [στο άρθρο 5] κοινοποιούνται στην Επιτροπή με τους όρους που προβλέπονται στην παράγραφο 1 (...)».

9 Δυνάμει του άρθρου του 9, ο πέμπτος κώδικας τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1992 και ίσχυσε έως τις 31 Δεκεμβρίου 1996.

10 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η επιχείρηση Walzwerk Ilsenburg GmbH (στο εξής: μονάδα ελάσεως του Ilsenburg), η οποία είναι εγκατεστημένη στο ομόσπονδο κράτος Sachsen-Anhalt, ήταν κρατική επιχείρηση της πρώην Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Αγοράστηκε από την αναιρεσείουσα το 1992, με τη μορφή ανεξάρτητης νομικά θυγατρικής εταιρίας. Το 1995, η μονάδα ελάσεως του Ilsenburg συγχωνεύθηκε με την αναιρεσείουσα, η οποία διαδέχθηκε έκτοτε τη μονάδα ελάσεως του Ilsenburg στα δικαιώματά της.

11 Προκειμένου να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα της επιχειρήσεως στις νέες συνθήκες της αγοράς, η αναιρεσείουσα αναγκάστηκε να λάβει σημαντικά ορθολογιστικά μέτρα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η μεταφορά, στη μονάδα ελάσεως του Ilsenburg, της παραγωγής χονδρών λαμαρινών από το εργοστάσιό της στο Salzgitter, που βρίσκεται στο έδαφος της πρώην Δυτικής Γερμανίας.

12 Προς υποστήριξη των αναγκαίων επενδύσεων για τη μεταφορά αυτή, οι οποίες ανέρχονταν σε 29,5 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα (DEM), προβλέφθηκε ότι το ομόσπονδο κράτος Sachsen-Anhalt θα χορηγούσε ενίσχυση περιλαμβάνουσα, αφενός, επιδότηση επενδύσεων της τάξεως των 5,850 εκατομμυρίων DEM και, αφετέρου, ειδική φορολογική παραχώρηση της τάξεως του 0,9505 εκατομμυρίου DEM. Οι ενισχύσεις αυτές εντάσσονταν σε δύο γενικά συστήματα περιφερειακών ενισχύσεων τα οποία είχε εγκρίνει η Επιτροπή σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις των Συνθηκών ΕΚ και ΕΚΑΧ, ήτοι, αντιστοίχως, στο πρόγραμμα-πλαίσιο της κοινοτικής δράσεως «βελτίωση των περιφερειακών οικονομικών δομών», αφενός, και στον νόμο περί επιδοτήσεως των επενδύσεων, αφετέρου.

13 Η Γερμανική Κυβέρνηση κοινοποίησε το εν λόγω σχέδιο ενισχύσεων στην Επιτροπή με τηλεομοιοτυπία της 24ης Νοεμβρίου 1994, η οποία πρωτοκολλήθηκε την επομένη στην Επιτροπή με αριθμό 777/94 (στο εξής: σχέδιο 777/94). Η κοινοποίηση αυτή παρέπεμπε ρητώς στην από 10 Μαΐου 1994 κοινοποίηση ενός άλλου σχεδίου ενισχύσεων για επένδυση ύψους 11,8 εκατομμυρίων DEM, το οποίο προοριζόταν επίσης για τη μονάδα ελάσεως του Ilsenburg και αφορούσε τη μετατροπή των πηγών ενεργείας και τη βελτίωση της προστασίας του περιβάλλοντος (στο εξής: σχέδιο 308/94).

14 Με έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή κάλεσε τη Γερμανική Κυβέρνηση να αποσύρει την κοινοποίηση του σχεδίου 777/94, προκειμένου να αποφύγει την κίνηση διαδικασίας για τον μοναδικό λόγο της μη τηρήσεως της προθεσμίας κοινοποιήσεως, η οποία είχε λήξει από τα τέλη Ιουνίου 1994. Η Επιτροπή παρατήρησε ότι η υπέρβαση της προθεσμίας αυτής δεν συνιστούσε εμπόδιο στην εξέταση των σχεδίων ενισχύσεως, υπό την προϋπόθεση ότι το όργανο θα ήταν ακόμα σε θέση να εκδώσει απόφαση πριν από το τέλος του 1994. Ωστόσο, δεδομένου ότι το σχέδιο 777/94 κοινοποιήθηκε μόλις στις 25 Νοεμβρίου 1994, ήτοι μόνο 17 εργάσιμες ημέρες πριν από την τελευταία συνεδρίαση της Επιτροπής εντός του 1994, η Επιτροπή έκρινε ότι, ακόμα και αν επιτάχυνε όσο ήταν δυνατόν τη διαδικασία, της ήταν αδύνατο να εκδώσει απόφαση πριν από το τέλος του έτους, καθόσον ήταν απαραίτητο να ζητήσει τη γνώμη των κρατών μελών λόγω του ύψους των προβλεπομένων επενδύσεων.

15 Με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 1994, η Γερμανική Κυβέρνηση απάντησε στην Επιτροπή ότι δεν θα απέσυρε σε καμία περίπτωση την κοινοποίηση του σχεδίου 777/94. Η Γερμανική Κυβέρνηση ενημέρωσε την αναιρεσείουσα σχετικά με τη θέση που είχε λάβει.

16 Εν τω μεταξύ, η αναιρεσείουσα απηύθυνε, στις 7 Δεκεμβρίου 1994, επιστολή στα μέλη της Επιτροπής K. Van Miert και M. Bangemann, με την οποία εξηγούσε ότι η καθυστέρηση της κοινοποιήσεως οφειλόταν στις παρατεταμένες και μακρές συζητήσεις τις οποίες είχαν προκαλέσει οι επιπτώσεις του σχεδίου 777/94 στην απασχόληση εντός της περιοχής που καλύπτε το σχέδιο. Για τον λόγο ακριβώς αυτόν, η αναιρεσείουσα ζήτησε από τα δύο μέλη της Επιτροπής να μεριμνήσουν ώστε οι υπηρεσίες της Επιτροπής να προβούν στην εξέταση του σχεδίου αυτού υπό το κράτος των διατάξεων του πέμπτου κώδικα.

17 Με τηλεομοιοτυπία της 21ης Δεκεμβρίου 1994, η οποία επιβεβαιώθηκε με έγγραφο της ιδίας ημέρας, η αναιρεσείουσα έλαβε την ακόλουθη ανακοίνωση:

«Martin Bangemann

Μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Σας ευχαριστώ για την από 7 Δεκεμβρίου 1994 επιστολή σας.

Ο συνάδελφός μου Karel van Miert και εγώ συμμεριζόμαστε την άποψή σας ότι επείγει η έκδοση αποφάσεως σχετικά με τις ενισχύσεις στις επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στα νέα γερμανικά ομόσπονδα κράτη, ούτως ώστε να μην παρεμποδιστεί η οικονομική τους ανάπτυξη εξ αιτίας υπερβολικά χρονοβόρων διοικητικών διαδικασιών.

Γι' αυτό, με χαρά σας ανακοινώνω ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενέκρινε σήμερα την ενίσχυση στη μονάδα ελάσεως του Ilsenburg, σύμφωνα με την αίτησή σας. Εύχομαι κάθε επιτυχία στην επιχείρησή σας.

Με τιμή

Υπογραφή: Martin Bangemann».

18 Με το τηλετύπημα SG(94)D/37659, της 21ης Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή ανακοίνωσε στις γερμανικές αρχές τα σχέδια ενισχύσεως για τα οποία δεν διατύπωσε αντιρρήσεις και μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν και το σχέδιο 308/94.

19 Στις 23 Δεκεμβρίου 1994 πιστώθηκε στον λογαριασμό της αναιρεσείουσας το ποσό της επιδοτήσεως επενδύσεως την οποία το Landesförderinstitut Sachsen-Anhalt χορήγησε στην αναιρεσείουσα, με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1994, υπό την ανατρεπτική αίρεση της κοινοποιήσεώς της στην Επιτροπή.

20 Με το έγγραφο SG(95)D/1056, της 1ης Φεβρουαρίου 1995, προς τη Γερμανική Κυβέρνηση, η Επιτροπή επιβεβαίωσε το συμβατό, από πλευράς του άρθρου 5 του πέμπτου κώδικα, ορισμένων σχεδίων περιφερειακών ενισχύσεων, μεταξύ των οποίων και το σχέδιο 308/94.

21 Στις 15 Φεβρουαρίου 1995, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει, όσον αφορά το σχέδιο 777/94, τη διαδικασία εξετάσεως που προβλέπεται από το άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα. Η απόφαση αυτή ανακοινώθηκε στις γερμανικές αρχές με έγγραφο της 10ης Μαρτίου 1995, αργότερα δε περιελήφθη σε ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (ΕΕ 1995, C 289, σ. 11). Στην ανακοίνωση αυτή, η Επιτροπή επισήμανε ότι, λόγω της μεγάλης καθυστερήσεως κοινοποιήσεως του σχεδίου αυτού, δεν μπόρεσε να αποφανθεί επί του συμβατού του σχεδίου έως τις 31 Δεκεμβρίου 1994 και ότι, μετά την ημερομηνία αυτή, δεν είχε πλέον αρμοδιότητα να αποφανθεί, σύμφωνα με το ίδιο το άρθρο 5 του πέμπτου κώδικα. Επιπλέον, η Επιτροπή κάλεσε τα λοιπά κράτη μέλη και τους λοιπούς ενδιαφερομένους να της υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους για το σχέδιο 777/94 εντός μηνός από της ημερομηνίας δημοσιεύσεως της ανακοινώσεως.

22 Με έγγραφο της 23ης Φεβρουαρίου 1995 προς την αναιρεσείουσα, ο M. Bangemann επισήμανε ότι η έγκριση που περιείχε το από 21 Δεκεμβρίου 1994 έγγραφό του αφορούσε το σχέδιο 308/94 και όχι το σχέδιο 777/94.

23 Με δύο αποφάσεις του Finanzamt Wolfenbüttel, της 26ης Οκτωβρίου 1995 και της 9ης Ιανουαρίου 1996, χορηγήθηκε, στο πλαίσιο του σχεδίου 777/94, ειδική φορολογική απαλλαγή ύψους, αντιστοίχως, 428 975,70 DEM και 190 052 DEM και η αναιρεσείουσα πιστώθηκε με τα ποσά αυτά κατά τις ίδιες ημερομηνίες.

24 Με την απόφαση 96/544, η Επιτροπή, αφενός, διαπίστωσε ότι η επιδότηση επενδύσεως και η ειδική φορολογική απαλλαγή συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά και απαγορευόμενες από τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚΑΧ και του πέμπτου κώδικα και, αφετέρου, διέταξε την επιστροφή των ενισχύσεων. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στις 26 Ιουνίου 1996 στη Γερμανική Κυβέρνηση, η οποία τη διαβίβασε στην αναιρεσείουσα στις 9 Ιουλίου 1996.

25 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Αυγούστου 1996, η αναιρεσείουσα άσκησε, δυνάμει του άρθρου 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 96/544. Η προσφυγή αυτή, υπέρ της οποίας παρενέβη η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, απορρίφθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

26 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο, αφού απέρριψε την ένσταση απαραδέκτου, η οποία προβλήθηκε λόγω της εκπρόθεσμης ασκήσεως και του καταχρηστικού χαρακτήρα της αιτήσεως αναιρέσεως, εξέτασε και απέρριψε καθέναν από τους επτά λόγους που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη του αιτήματός της προς ακύρωση της αποφάσεως 96/544.

27 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αφορούσε την αρμοδιότητα ratione temporis της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, κατά τα άρθρα 1, 5 και 6 του πέμπτου κώδικα, οι ενισχύσεις τις οποίες αφορά ο κώδικας αυτός μπορούσαν να τεθούν σε εφαρμογή μόνον αν είχαν προηγουμένως εγκριθεί από την Επιτροπή και ότι η λήξη της προθεσμίας στις 31 Δεκεμβρίου 1994, η οποία ορίστηκε για την καταβολή των περιφερειακών επενδυτικών ενισχύσεων, συνιστούσε αναγκαστικά το χρονικό όριο που είχε ταχθεί στην Επιτροπή για να αποφανθεί επί του συμβιβαστού αυτής της κατηγορίας ενισχύσεων (σκέψη 41). Έκρινε ακόμη ότι το ίδιο ίσχυε και για τις ειδικές φορολογικές παραχωρήσεις, καίτοι αυτές μπορούσαν να τεθούν σε εφαρμογή έως τις 31 Δεκεμβρίου 1995, καθώς και ότι αυτή η παράταση της προθεσμίας καταβολής εξηρτάτο αποκλειστικά από την προϋπόθεση της προηγουμένης πραγματοποιήσεως των ενισχυόμενων επενδύσεων και δεν μπορούσε να συνεπάγεται παράταση της προθεσμίας που είχε ταχθεί στην Επιτροπή προκειμένου να αποφανθεί επί του συμβιβαστού αυτού του είδους ενισχύσεων (σκέψη 42).

28 Συναφώς, το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα που προέταξε η αναιρεσείουσα στηριζόμενη στην αναλογία μεταξύ του συστήματος ενισχύσεων της ΕΚΑΧ και της ΕΚ, τονίζοντας ότι, αντίθετα προς τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ οι οποίες παρέχουν διαρκή εξουσιοδότηση στην Επιτροπή να αποφαίνεται επί του συμβιβαστού των κρατικών ενισχύσεων με τη Συνθήκη, η παρέκκλιση που προέβλεψε ο πέμπτος κώδικας από την αρχή της απόλυτης απαγορεύσεως των ενισχύσεων, την οποία θεσπίζει το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ήταν χρονικώς περιορισμένη (σκέψη 43).

29 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης το επιχείρημα που στηριζόταν στην απόφασή του, της 22ας Οκτωβρίου 1996, T-266/94, Skibsværftsforeningen κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1399), με την οποία έκρινε ότι η Επιτροπή είχε αρμοδιότητα να εγκρίνει λειτουργική ενίσχυση και μετά τη λήξη της προθεσμίας που όριζε το άρθρο 10α, παράγραφος 2, της οδηγίας 90/684/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1990, σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες (ΕΕ L 380, σ. 27), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 92/68/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1992 (ΕΕ L 219, σ. 54, στο εξής: οδηγία 90/684). Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, μεταξύ άλλων, ότι, στην υπόθεση T-266/94, η Επιτροπή όφειλε να αποφανθεί ως προς το αναγκαίο και το συμβιβαστό όχι επενδυτικών ενισχύσεων, αλλά λειτουργικών ενισχύσεων, σε συνδυασμό με ειδικές συμβάσεις οι οποίες μπορούσαν ακόμα να υπογραφούν έως το τέλος της περιόδου αναφοράς και ότι, σε αντίθεση προς τον πέμπτο κώδικα, το άρθρο 10α της οδηγίας 90/684 δεν επέβαλλε καμία προθεσμία κοινοποιήσεως (σκέψεις 44 και 45).

30 Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι η απόφαση της Επιτροπής, της 15ης Φεβρουαρίου 1995, περί κινήσεως της διαδικασίας εξετάσεως του σχεδίου 777/94, ελήφθη με τήρηση των διαδικαστικών διατάξεων του άρθρου 6 του πέμπτου κώδικα, που ίσχυαν έως τις 31 Δεκεμβρίου 1996, και ότι, επομένως, δεν μπορούσε να σημαίνει ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι είχε ακόμα αρμοδιότητα να αποφανθεί ως προς το κατ' ουσίαν συμβιβαστό του σχεδίου (σκέψη 46).

31 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αφορούσε την επάρκεια της προθεσμίας εξετάσεως του σχεδίου 777/94, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, όπως προκύπτει από την οικονομία των διαδικαστικών διατάξεων του πέμπτου κώδικα, σκοπός του ήταν να παρέχεται στην Επιτροπή προθεσμία τουλάχιστον έξι μηνών προκειμένου αυτή να αποφαίνεται επί του συμβιβαστού των κοινοποιουμένων σχεδίων ενισχύσεων (σκέψη 53). Συνήγαγε, επομένως, ότι η Επιτροπή έπρεπε, στην υπό κρίση περίπτωση, να διαθέτει προθεσμία τουλάχιστον έξι μηνών πριν από την καταληκτική ημερομηνία της 31ης Δεκεμβρίου 1994, ούτως ώστε να μπορέσει να κινήσει και να περατώσει τη διαδικασία πριν από την ημερομηνία αυτή και ότι, εφόσον το σχέδιο 777/94 κοινοποιήθηκε μετά τις 30 Ιουνίου 1994, η Επιτροπή δεν ήταν πλέον υποχρεωμένη να λάβει, έως τις 31 Δεκεμβρίου 1994, απόφαση ως προς το συμβιβαστό του σχεδίου με την κοινή αγορά (σκέψεις 56 και 57).

32 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ως προς το συμβιβαστό της επίδικης ενισχύσεως με την κοινή αγορά και ότι η διαβούλευση με τα κράτη μέλη δεν απαιτούσε παρά βραχεία ανακοίνωση, η Επιτροπή ουδόλως ήταν υποχρεωμένη να πληροφορήσει τη Γερμανική Κυβέρνηση σχετικά με τυχόν απόφασή της να μη προβάλει αντιρρήσεις ως προς το σχέδιο αυτό, πριν από τη λήξη της τρίμηνης προθεσμίας, που όριζε το άρθρο 6, παράγραφος 5, δεύτερη περίοδος, του πέμπτου κώδικα, ή, κατά μείζονα λόγο, πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1994 (σκέψη 58). Επομένως, εμμένοντας στην κοινοποίηση του εν λόγω σχεδίου κατά μια ημερομηνία η οποία άφηνε στην Επιτροπή προθεσμία αισθητά βραχύτερη της εξάμηνης προθεσμίας που όριζε ο πέμπτος κώδικας, οι γερμανικές αρχές ανέλαβαν, κατά την άποψη του Πρωτοδικείου, τον κίνδυνο να θέσουν το εν λόγω όργανο σε κατάσταση αδυναμίας να εξετάσει το σχέδιο πριν από τη λήξη της αρμοδιότητάς του και, ελλείψει αποδείξεως περί πρόδηλης αμέλειας της Επιτροπής, η πραγματοποίηση του κινδύνου αυτού δεν μπορεί να της προσαφθεί (σκέψη 59).

33 Για την απόρριψη του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται στο ότι το άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα δεν παρέχει στην Επιτροπή εξουσιοδότηση να λάβει αρνητική απόφαση παρά μόνο σε περίπτωση ουσιαστικού ασυμβίβαστου της ενισχύσεως και όχι σε περίπτωση απλής παραβάσεως διαδικαστικής διατάξεως, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι η προθεσμία που διέθετε η Επιτροπή για να αποφανθεί επί του συμβιβαστού της επίδικης ενισχύσεως με την κοινή αγορά έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 1994. Επομένως, η ενίσχυση αυτή δεν μπορούσε πλέον να θεωρηθεί σύμφωνη με την κοινή αγορά, βάσει των διατάξεων του πέμπτου κώδικα, και, ως εκ τούτου, απαγορευόταν από το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ (σκέψη 63).

34 Για την απόρριψη του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον η Επιτροπή ενέκρινε ολόκληρη σειρά ενισχύσεων οι οποίες κοινοποιήθηκαν σαφώς μετά τη λήξη της προθεσμίας κοινοποιήσεως, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι τα σχέδια ενισχύσεων στα οποία αναφερόταν η αναιρεσείουσα είχαν κοινοποιηθεί νωρίτερα από το σχέδιο 777/94 ή δεν απαιτούσαν διαβούλευση με τα κράτη μέλη (σκέψη 67).

35 Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αναφέρεται στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε τη νομολογία σύμφωνα με την οποία δεν δικαιολογείται η εμπιστοσύνη των επιχειρήσεων που έλαβαν κρατική ενίσχυση ως προς τη νομιμότητα της ενισχύσεως παρά μόνον αν η ενίσχυση έχει χορηγηθεί σύμφωνα με την προβλεπόμενη διαδικασία, την τήρηση της οποίας ένας επιμελής επιχειρηματίας πρέπει να είναι σε θέση να ελέγξει (σκέψη 77), καθώς και τη νομολογία σύμφωνα με την οποία ένας ιδιώτης δεν μπορεί να επικαλείται την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης παρά μόνον αν η κοινοτική διοίκηση, παρέχοντάς του σαφείς διαβεβαιώσεις, του δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες (σκέψη 78).

36 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι οι γερμανικές αρχές, τις οποίες η Επιτροπή κάλεσε να αποσύρουν την με εξαιρετική καθυστέρηση κοινοποίηση του σχεδίου 777/94 και τις ενημέρωσε σχετικά με την απόφασή της να μη διατυπώσει αντιρρήσεις ως προς τα 26 απαριθμούμενα σχέδια, που προσδιορίζονταν σαφώς με τον αριθμό τους και μεταξύ των οποίων δεν περιλαμβανόταν το σχέδιο 777/94, όφειλαν να γνωρίζουν ότι αυτό δεν είχε εγκριθεί· το ίδιο ισχύει και για την αναιρεσείουσα, η οποία γνώριζε την έναντι αυτής αρνητική θέση της Επιτροπής (σκέψεις 79 και 80). Υπό τις συνθήκες αυτές, η απάντηση που δόθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1994,

με το έγγραφο που υπογραφόταν από τον M. Bangemann, στην περί παρεμβάσεως της Επιτροπής ανεπίσημη αίτηση της αναιρεσείουσας δεν μπορούσε, κατά την άποψη του Πρωτοδικείου, να της δημιουργήσει τη βεβαιότητα ότι η Επιτροπή είχε αναθεωρήσει τη θέση της και, ως εκ τούτου, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί βασίμως να ισχυριστεί ότι το έγγραφο αυτό της δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς την έγκριση της επίδικης ενισχύσεως (σκέψεις 81 έως 83).

37 Όσον αφορά τον έκτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 5, του πέμπτου κώδικα, το οποίο εξομοιώνει τη σιωπή της Επιτροπής, μετά την πάροδο δύο ή τριών μηνών από της κοινοποιήσεως του σχεδίου, προς έγκριση, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η επίδικη ενίσχυση είχε τεθεί σε εφαρμογή ήδη πριν από τη λήξη της προθεσμίας που έτασσε η διάταξη αυτή (σκέψη 88). Επιπλέον, διαπίστωσε ότι η Γερμανική Κυβέρνηση είχε παραλείψει να ενημερώσει προηγουμένως την Επιτροπή σχετικά με την πρόθεσή της να θέσει το σχέδιο 777/94 σε εφαρμογή, αντίθετα προς τις επιταγές της προαναφερθείσας διατάξεως (σκέψη 89).

38 Ως προς τον έβδομο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος συνίσταται στη μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, το Πρωτοδικείο τον απέρριψε διαπιστώνοντας ότι, όπως προκύπτει από την εξέταση των προηγουμένων λόγων ακυρώσεως, η αιτιολογία της αποφάσεως 96/544 εκθέτει, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 15, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο παρερμηνεία τη συλλογιστική της Επιτροπής και, επομένως, επέτρεψε, αφενός, στην προσφεύγουσα να λάβει γνώση των λόγων που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο, ώστε να υπερασπίσει τα δικαιώματά της και να ελέγξει το βάσιμο της αποφάσεως 96/544, και, αφετέρου, στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον συναφή έλεγχό του (σκέψη 93).

Η αίτηση αναιρέσεως

39 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η Salzgitter επικαλείται έξι λόγους, οι οποίοι αφορούν αντιστοίχως την αρμοδιότητα ratione temporis της Επιτροπής, την προθεσμία εξετάσεως του σχεδίου 777/94, το άρθρο 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα, την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, την προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και, τέλος, την υποχρεώση αιτιολογήσεως.

Επί του παραδεκτού

40 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει το προδήλως απαράδεκτο της αιτήσεως αναιρέσεως, διότι αυτή συνίσταται κυρίως σε επανάληψη των λόγων που προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, έστω και αν οι λόγοι αυτοί διατυπώνονται διαφορετικά, έχουν διαφορετικό τίτλο ή παρουσιάζονται με διαφορετική σειρά. Η Επιτροπή, χωρίς να αμφισβητεί τη δυνατότητα εκ νέου επικλήσεως κατ' αναίρεση νομικών ζητημάτων που εξετάστηκαν πρωτοδίκως, υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιλαμβάνει νομικά επιχειρήματα τα οποία να αποσκοπούν ειδικώς στην αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Όμως, κατά την άποψη της, στην υπό κρίση υπόθεση δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο.

41 Η Salzgitter ισχυρίζεται ότι η αίτησή της αναιρέσεως είναι σύμφωνη τόσο προς τις απαιτήσεις του άρθρου 51 του Οργανισμού ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου, το οποίο ορίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ότι ως λόγος αναιρέσεως μπορεί να προβληθεί, μεταξύ άλλων, παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο, όσο και του άρθρου 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, σύμφωνα με τον οποίο η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα. Κατά την άποψη της Salzgitter, πράγματι, όλες οι αιτιάσεις που εκτίθενται στην αίτηση αναιρέσεως βάλλουν κατά του τρόπου με τον οποίο το Πρωτοδικείο ερμήνευσε τις επίδικες κοινοτικές διατάξεις και, ως εκ τούτου, αποτελούν νομικούς λόγους που θεμελιώνονται στην παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

42 Κατά πάγια νομολογία, δεν πληροί τις επιταγές περί αιτιολογήσεως που απορρέουν από το άρθρο 51 των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚ του Δικαστηρίου, καθώς και από το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό. Πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, σύμφωνα με το άρθρο 49 των ίδιων Οργανισμών, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου

(βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 25ης Μαρτίου 1998, C-174/97 P, FFSA κ.λπ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1303, σκέψη 24).

43 Εντούτοις, όπως αναγνωρίζει εξάλλου και η ίδια η Επιτροπή, εφόσον ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως κατά την εξέταση αιτήσεως αναιρέσεως.

44 Εν προκειμένω, η παρούσα αίτηση αναιρέσεως, εξεταζόμενη στο σύνολό της, αποβλέπει πράγματι στο να αμφισβητήσει τη θέση του Πρωτοδικείου ως προς διάφορα νομικά ζητήματα τα οποία εξετάστηκαν πρωτοδίκως.

45 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το αίτημα με το οποίο η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως προδήλως απαράδεκτη στο σύνολό της.

Επί της ουσίας

46 Όσον αφορά τους δύο πρώτους λόγους αναιρέσεως, η Salzgitter υποστηρίζει, αφενός, ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει νομικό σφάλμα, διότι η διαπίστωση του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την οποία η αρμοδιότητα της Επιτροπής να αποφανθεί επί της ουσίας σχετικά με τις ενισχύσεις είναι χρονικώς περιορισμένη, δεν στηρίζεται σε καμιά νομική βάση και, αφετέρου, διότι η Επιτροπή οφείλει πάντοτε, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, να ενεργεί με την επιβαλλόμενη επιμέλεια εντός εύλογης προθεσμίας, προθεσμίας την οποία διέθετε εν προκειμένω.

47 Η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει κατ' ουσίαν τα ίδια επιχειρήματα, ισχυριζόμενη ότι η ερμηνεία από το Πρωτοδικείο της Συνθήκης ΕΚΑΧ και του πέμπτου κώδικα αντιβαίνει προς τη διάκριση μεταξύ ουσιαστικού και τυπικού παρανόμου των ενισχύσεων και καταλήγει στο να χαρακτηρίζει τις προθεσμίες κοινοποιήσεως ως αποσβεστικές προθεσμίες.

48 Η Επιτροπή υποστηρίζει, κυρίως, το απαράδεκτο της επιχειρηματολογίας της αναιρεσείουσας, στον βαθμό που περιορίζεται στην επανάληψη μέρους της πρωτόδικης επιχειρηματολογίας της και βασίζεται μερικώς σε εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, τα οποία δεν μπορούν να συζητηθούν στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως. Επικουρικώς, η Επιτροπή ακολουθεί την ανάλυση του Πρωτοδικείου σύμφωνα με την οποία, αφενός, οι ειδικές διατάξεις του πέμπτου κώδικα τάσσουν ειδικές προθεσμίες από τις οποίες δεν μπορεί να παρεκκλίνει και, αφετέρου, από τη με εξαιρετική καθυστέρηση κοινοποίηση ενός σχεδίου ενισχύσεων κινδυνεύει να τεθεί σε κατάσταση αδυναμίας εξετάσεως του σχεδίου αυτού πριν από τη λήξη της αρμοδιότητάς της.

49 Το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να κρίνει ότι η προθεσμία κοινοποιήσεως που έτασσε μια ειδική διάταξη της αποφάσεως 2320/81/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 7ης Αυγούστου 1981, περί θεσπίσεως κοινοτικών κανόνων για τις ενισχύσεις στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβος (ΕΕ L 228, σ. 14), αποκαλούμενη «δεύτερος κώδικας για τις ενισχύσεις στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβος» (στο εξής: δεύτερος κώδικας), αποτελούσε αποσβεστική προθεσμία υπό την έννοια ότι απέκλειε την έγκριση κάθε σχεδίου ενισχύσεων που κοινοποιούνταν καθυστερημένα (απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 1985, 214/83, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3053, σκέψεις 45 έως 47). Πράγματι, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, σύμφωνα με τις σαφείς προβλέψεις του δεύτερου κώδικα, η Επιτροπή δεν μπορούσε να τροποποιήσει τις προθεσμίες που προβλέπονταν σε τέτοιου είδους διατάξεις, παρά μόνον εάν πληρούνταν ορισμένες προϋποθέσεις και μετά σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου.

50 Η Salzgitter και η Γερμανική Κυβέρνηση, κληθείσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση να λάβουν θέση σχετικά με τη λύση που δόθηκε με την προπαρατεθείσα απόφαση Γερμανία κατά Επιτροπής, ισχυρίστηκαν, κατ' ουσίαν, ότι η απόφαση αυτή αφορούσε τον δεύτερο κώδικα και, ως εκ τούτου, δεν ήταν κατάλληλη για την

ερμηνεία του πέμπτου κώδικα. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, η έγκριση της ενισχύσεως κατέστη αδύνατη λόγω λήξεως της προθεσμίας εντός της οποίας είχε τη δυνατότητα να αποφασίσει και όχι λόγω λήξεως της προθεσμίας κοινοποιήσεως. Κατέληξε ότι η φύση της προθεσμίας κοινοποιήσεως δεν ασκούσε επιρροή στην επίλυση της διαφοράς.

51 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι ειδικές διατάξεις του πέμπτου κώδικα που έτασσαν προθεσμίες, ιδίως όσον αφορά την κοινοποίηση των σχεδίων ενισχύσεων, και οι αντίστοιχες διατάξεις του δεύτερου κώδικα έχουν παρεμφερή διατύπωση. Οι μόνες διαφορές συνίστανται στη διάρκεια των προθεσμιών αυτών και στην έλλειψη σαφών προβλέψεων, στον πέμπτο κώδικα, σχετικά με ενδεχόμενη τροποποίησή τους.

52 Όσον αφορά τη διάρκεια των προθεσμιών, μολονότι τα κράτη μέλη διέθεταν λίγο περισσότερο από ένα έτος μεταξύ της ημερομηνίας θέσεως σε ισχύ του δεύτερου κώδικα και την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας κοινοποιήσεως των σχεδίων ενισχύσεων, η αντίστοιχη προθεσμία στο πλαίσιο του πέμπτου κώδικα ήταν σαφώς μακρύτερη, εφόσον ο εν λόγω κώδικας τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1992 και, σύμφωνα με το άρθρο του 6, παράγραφος 1, η προθεσμία κοινοποιήσεως σχεδίων ενισχύσεων ανάλογων προς τις σχετικές με την υπό κρίση υπόθεση έληγε στις 30 Ιουνίου 1994. Αντιθέτως, το χρονικό διάστημα μεταξύ αυτής της ημερομηνίας και της λήξεως της προθεσμίας εγκρίσεως από την Επιτροπή περιοριζόταν, για ενισχύσεις ανάλογες με τις εξεταζόμενες, σε έξι μήνες και έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 1994, ενώ, κατά τον δεύτερο κώδικα, το αντίστοιχο χρονικό διάστημα ήταν εννέα μηνών.

53 Ως προς την ενδεχόμενη τροποποίηση των προθεσμιών αυτών στο πλαίσιο της εφαρμογής του πέμπτου κώδικα, η Επιτροπή δεν μπορούσε, ελλείψει σαφούς σχετικής προβλέψεως, να παρέμβει παρά μόνο σύμφωνα με τη διαδικασία εγκρίσεως

του ίδιου του πέμπτου κώδικα, ήτοι βάσει του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, το οποίο απαιτεί ομόφωνη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου.

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η προθεσμία κοινοποιήσεως που τάσσει ο πέμπτος κώδικας, η οποία αποδεικνύεται στην πράξη πιο ευνοϊκή προς τα κράτη μέλη από αυτή που προβλέπεται στον δεύτερο κώδικα — ενώ, αντίθετα, η προθεσμία εγκρίσεως που προβλέπεται για την Επιτροπή είναι αυστηρότερη στον πέμπτο κώδικα απ' ό,τι στον δεύτερο — και της οποίας η τροποποίηση δεν προβλέπεται καν, αποτελεί απλώς, σε αντίθεση με ό,τι προβλέπεται στον δεύτερο κώδικα, ενδεικτική διαδικαστική προθεσμία.

55 Έτσι, τόσο στο πλαίσιο του ενός κώδικα όσο και στο πλαίσιο του ετέρου, η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να εγκρίνει ενισχύσεις, εάν τα σχέδια για τη χορήγηση ή την τροποποίησή τους δεν της είχαν κοινοποιηθεί πριν από την παρέλευση της ειδικά προβλεπομένης προθεσμίας.

56 Η διαπίστωση περί αρμοδιότητας της Επιτροπής πρέπει να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από το δικαστή, παρόλο που κανένας από τους διαδίκους δεν το ζήτησε (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Μαΐου 1960, 19/58, Γερμανία κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή 1960, σ. 469, 488).

57 Επομένως, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κακώς το Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε αυτεπαγγέλτως ότι, εφόσον το σχέδιο 777/94 κοινοποιήθηκε μετά την παρέλευση της προθεσμίας που έτασσε το άρθρο 6 του πέμπτου κώδικα, η Επιτροπή ουδόλως μπορούσε να εγκρίνει την αντίστοιχη ενίσχυση.

58 Εντούτοις, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, αν το σκεπτικό μιας αποφάσεως του Πρωτοδικείου ενέχει παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, αλλά το διατακτικό της αποφάσεως είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί (βλ., απόφαση της 9ης Ιουνίου 1992 στην υπόθεση C-30/91 P, Lestelle κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3755, σκέψη 28, και της 15ης Δεκεμβρίου 1994, C-320/92 P, Finsider κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-5697, σκέψη 37).

59 Η Επιτροπή, όμως, όφειλε να λάβει αρνητική απόφαση για το σχέδιο 777/94, εφόσον δεν της κοινοποιήθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Επομένως, το Πρωτοδικείο όφειλε να απορρίψει την προσφυγή κατά της αποφάσεως 96/544 που ασκήθηκε ενώπιόν του, ανεξαρτήτως των λόγων που προβλήθηκαν προς στήριξή της.

60 Συνεπώς, οι λόγοι που επικαλείται η αναιρεσείουσα κατά της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και οι οποίοι αντλούνται από το ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο είναι αλυσιτελείς και, ως εκ τούτου, η αίτηση της αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή η Salzgitter ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής. Το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, ορίζει ότι τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας θα φέρει τα έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Salzgitter AG στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα έξοδά της.

Moitinho de Almeida Gulmann Puissochet

Hirsch Macken

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Ιουλίου 2000.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

J. C. Moitinho de Almeida